

Ротния фелдшеръ Карпъ Макиенко дойде, разгърна пробититѣ право на гърдитѣ мундиръ и антерия, подѣ които се видѣ облѣната му съ кръвъ риза. Фелдшера, като съдра ризата, азъ видѣхъ право въ гърдитѣ една рана, отъ която продължаваше да тече алена кръвъ.

— Нищо, нищо не бой се, каза фелдшера. Послѣ се наведе надъ чантата си, взе отъ нея нѣщо, съ което, като порови малко въ раната, извади единъ сплюснатъ куршумъ, който, види се, прѣди да се забие въ гърдитѣ на Петрова, бѣ рикошетиралъ.

Ранения се прѣвърза и азъ заповѣдахъ да го отведатъ на прѣвързочния пунктъ, но той пожела да остане при ротата.

Слѣдъ малко раниха още двама опълченци, които сжщо останаха при ротата си. На едина отъ раненитѣ опълченци кожата на челото му само бѣше раскжсана. Кръвьта му бѣше облѣла лицето и дрѣхитѣ.

— Върви на прѣвързочния пунктъ, че ти тукъ плашишъ хората съ окървавената си физиономия, му казваха опълченцитѣ на присмѣхъ.

Когато мене не ме е страхъ, васъ защо ще ви е страхъ отговори ранения. А за да не ви смущава моята окървавена физиономия, понеже тукъ нѣма капка вода, азъ ще се омия съ прѣстъ и въ подтвърждение на своитѣ думи, той взе една шепа прѣстъ, потърка си прѣдпазливо съ нея лицето и дрѣхитѣ и, слѣдъ това, съ усмивка попита:

— А сега страшенъ ли съмъ?

Ако легко раненитѣ, въ възбуденото си състояние говоряха много и се смѣяха като разсмиваха и другитѣ, то тѣжко раненитѣ пѣкъ, безъ да гледатъ на страшнитѣ си болки, мълчаха и гласъ не испущаха. А ранени и убити днесъ имаше повече отъ вчера, при всичко, че днесъ нѣмаше атаки, както нѣмаше и количествено вчерашнитѣ топовни и пушечни гърмежи. Това показваше, че Турцитѣ бѣха опрѣдѣлили вече разстоянието и се бѣха пристрѣляли добрѣ.

Разнесе се слухъ, че Турцитѣ се появили на нашето дѣсно крило — на Лисата гора, което се и потвърди.